

Prædiken til 3. søndag efter trinitatis Luk. 15,1-10

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Alle toldere og syndere holdt sig nær til Jesus for at høre ham, og farisæerne og de skriftkloge gav ondt af sig og sagde: »Den mand tager imod syndere og spiser sammen med dem.« Men han fortalte dem denne lignelse: »Hvis en af jer har hundrede får og mister et af dem, lader han så ikke de nioghalvfems blive i ødemarken og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det? Og når han har fundet det, lægger han det glad på sine skuldre, og når han kommer hjem, kalder han sine venner og naboer sammen og siger til dem: Glæd jer med mig, for jeg har fundet det får, jeg havde mistet. Jeg siger jer: Sådan bliver der større glæde i himlen over én synder, der omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke har brug for omvendelse. Eller hvis en kvinde har ti drakmer og taber én af dem, tænder hun så ikke et lys og fejer i huset og leder ivrigt, lige til hun finder den? Og når hun har fundet den, kalder hun sine veninder og nabokoner sammen og siger: Glæd jer med mig, for jeg har fundet den drakme, jeg havde tabt. Sådan, siger jeg jer, bliver der glæde hos Guds engle over én synder, som omvender sig.« 3. søndag efter trinitatis. Luk 15, 1-10

At høre hjertet slå

Fortælling genfortalt fra *Das Herzenhören* - roman af Jan-Philipp Sendker. 2002.

”Har du nogle gode råd til folkekirken?” Sådan blev rektoren for professionshøjskolen Metropol spurgt af en præst. Og rektoren svarede: ”Folkekirken bliver let så forudsigelig!”

Her tænkte han ikke på det bibelske budskab om den treenige Gud, Fader, Søn og Helligånd, der jo aldrig kan stå til diskussion. Han tænkte på præstens udlægning. En udlægning, der let kan blive forudsigelig og derfor kedelig. Men også en udlægning, der let kan henfalde til moralisme og politisk korrekthed.

Jeg er enig med ham: Prædikener bliver let forudsigelige. Vi ved godt, hvad vi skal høre. Hver eneste søndag skal præsten gentage det samme budskab, men det er fuldstændig afgørende, at det gøres på en ny og anderledes måde, hvis menigheden skal vækkes af sin dvale.

Prædikentekster kan inddeles i to grupper. De letforståelige og kendte tekster - og de svært tilgængelige og derfor ofte ukendte

tekster.

Man skulle tro, at de letforståelige tekster var de letteste at prædike over, men sådan er det ikke. De svært tilgængelige er ofte lettere at prædike over, fordi de netop ikke giver sig selv.

Alt, hvad der giver sig selv, står i fare for at blive overhørt. Hovedet genkender teksten. Vi kan den udenad, men det er ikke sikkert, at vi har grebet budskabet. "Learning by heart" kaldes begrebet på engelsk, eller som der står på vores prædikestol i Nazarethkirken: "Løft dit hjerte til Gud!"

Søndagens tekst er en af de lette. En af dem, vi kan udenad: Tag hundrede får. Hyrden mister ét. Han går ud for at lede efter det. Også selvom det er med risiko for, at de nioghalvfems farer vild. Tag en mønt, der er blevet væk. Konen fejer gulvet og leder efter den, til den er fundet.

Tag et menneske. Hvis det forsvinder fra sig selv, fra andre eller fra Gud, så bliver Gud ved med at lede, til han finder det. Som faderen i lignelsen om den fortabte søn, faderen, der aldrig mister håbet. Han løber den fortabte søn i møde, så snart han øjner ham. Sådan er Gud. Imødekommende og håbe-fuld. Det ved vi godt. Og sådan skal vi også være. Det ved vi også godt.

Om Kristen Kold fortælles det, at han opdagede en ny vej til undervisningen, da han erfarede, at hende pigen, som han ikke kunne lære noget udenad, hende kunne han fortælle fortællinger til, og så kunne hun pludselig huske dem.

Om Jesus fortælles det, at han ofte underviste med brug af fortællinger og lignelser. Mange forstod dem ikke, men jeg tænker, at

der var gået endnu mindre ind, hvis Jesus havde holdt sig til udenadslære.

En fortælling får I derfor også i dag: Der var engang en voksen kvinde, som pludselig mistede sin far. Han forsvandt fra hjemmet, sin kone og sine børn. Hvor han blev af, vidste hun ikke. Der gik et par år, så fandt hun ved et tilfælde et kærestebrev, som hendes far havde skrevet til en ukendt kvinde.

Her begynder eventyret. Datteren siger sit job op og rejser af sted for at opklare sin fars forsvinden. På rejsen møder hun en mand, der fortæller hende en underlig historie, som hun ikke tror på til at begynde med: Langt ude på landet boede en mand og en kvinde. Manden døde i en ulykke, og kvinden gik sin vej og efterlod barnet hos en nabo. Tin Win var barnets navn.

Moderen vendte aldrig tilbage. Og siden den dag kunne Tin Win ikke længere se klart. Blændet af sorg var han blevet nærmest blind. Sådan gik mange år. Også hørelsen forsvandt med tiden. Tin Win gik omkring i tåge og hørte ingenting. Men så en dag hørte han pludselig den skønneste banken. Så vidunderlig var lyden, at han fulgte den. Det var hjerteslag, han hørte.

Lyden kom fra en pige. Mi Mi var hendes navn. Mi Mi kunne synge så smukt som ingen anden, men til gengæld måtte hun kravle rundt på sine knæ. Gå kunne hun ikke. Fra hun prøvede som helt lille, var benene bløde som gele. Enten kravlede hun eller også bar hendes brødre hende omkring.

Mi Mi blev Tin Wins bedste ven. Normalt havde Tin Win det, som om han krøb igennem en labyrint, hvor høje mure blokerede for ham. Uden Mi Mi havde han det endnu

værre. Han blev svag i knæene og svajede og mistede fuldstændig retningsfornemmelsen. Men med Mi Mi på sine skuldre var det en anden sag.

Hendes stemme, der var så tæt på hans øre, gjorde ham rolig. "Godt" sagde hun og gav ham et lille klem. "Et skridt mere til venstre, godt, ligeud" sagde hun og trykkede hans skulder let til højre.

Mi Mi og Tin Win var sammen hver dag. En dag, hvor Tin Win ikke kunne finde Mi Mi, blev han syg og måtte lægge sig i sengen, så dårlig var han. Da Mi Mi kom hjem fra en uanmeldt begravelse, sang hun for ham, og straks blev han rask igen.

Langt borte i en større by boede Tin Wins onkel. Det gik ikke så godt i hans store virksomhed, "men" sagde astrologerne: "hvis du gør noget godt for en slægtning, så vil lykken vende". Onklen kom i tanker om sin blinde nevø og hentede ham til byen. Tin Win var ulykkelig, men fulgte normerne og sagde ikke sin onkel imod. Det viste sig, at Tin Wins blindhed kunne ordnes med en operation.

Nu kunne Tin Win se, men han følte sig mere blind end før. For hans evne til at høre de mindste lyde som hjerteslag blev mindre. Og så savnede han Mi Mi ganske forfærdeligt. Skrev breve til hende, men fik aldrig nogle svar.

Det viser sig, at hans onkel opsnapper alle breve både til og fra Tin Win og Mi Mi. Onklen læser, som den eneste, deres uafhængige korrespondance og undrer sig. Undrer sig over, at de begge bliver ved med at skrive til hinanden, når de aldrig får svar. Undrer sig over, at de ikke bare opgiver.

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Da onklen beslutter sig for at sende sin nevø til USA, skriver onklen selv et brev til Mi Mi, hvor han beder hende stoppe med at skrive og påstår, at det er Tin Wins ønske. Mi Mi takker for brevet og er taknemmelig for at høre godt nyt. "Nu ved jeg, at Tin Win lever og har det godt. Tak. Jeg skal nok stoppe med at skrive", svarer hun.

Tin Win tager til USA, får kone og børn. Elsker dem og passer sit liv. Men så en dag forsvinder han. Hvorfor? Svaret får datteren nu: Han rejste tilbage. Fandt Mi Mi, hvor han havde efterladt hende. Hørte hendes sidste hjerteslag og så slog også hans eget hjerte sit sidste slag.

Da nu datteren hører det og erkender, at fortællingen er hendes fars, erkender hun samtidig, at kærligheden til Mi Mi ikke var et svigt i forhold til hende selv. Hendes far glemte aldrig sin familie. Han glemte aldrig hende, selvom han blev ved med at lede efter Mi Mi, lige til han fandt hende.

Så stærk var kærligheden. Så stærk er den stadig.

Tro, håb og kærlighed. Disse tre forbliver, når alt andet svigter, men størst af dem er kærligheden. Guds kærlighed, som også vi kan låne rigt af! Vi er alle syndere, og omvendelsen består i at vende sig mod kærligheden.

Amen

Malene Rask Aastrup

valgmenighedspræst i Ryslinge Valgmenighed

Salmer:

754, 448, Livstræet, 68, 787, 41

Salmer valgt af dåbsforældrene